

мръзенията, треперянията, думитѣ, присмѣвитѣ, мѣмръ-
 нията и други сж безъ брой, които ний бѣжанцитѣ има-
 ме честъта по голѣмата частъ отъ народа да истърпимъ и
 да истеглимъ въ прѣбиванието си отвѣдъ Балкана въ Бъл-
 гария, до завръщанието ни на изгорепитѣ ни огнища — сж
 нѣща, за които трѣбваше едно вѣщо перо, като на проро-
 ка Еремия, което да изложи всичко напълно и подробно въ
 вѣспѣващия си плачъ «На рѣкахъ Итрахъ, тамо сѣдохомъ
 и плакахомъ, виегда въспоменути намъ Тракия;» тъй като
 считамъ себе си за слабъ да прѣдстави на читателя всич-
 ко въ сжщността на потѣпкоститѣ му.

Когато въ Вторника на 22-й Ноемврий, стана една
 битка при Елена отъ Турската нападательна войска на Сю-
 лейманъ Паша и сполучи да привземе отъ Русситѣ града,
 да запони една черкова съ жито, да вземе и ограби касса-
 та имъ съ 100 хиляди книжни и звонкови рубли, да испу-
 скатъ виното на людѣтѣ, да ограбятъ и опустошатъ всич-
 ко що имъ се испадне въ ржцѣтѣ; и наистина много до-
 брѣ направихъ Турцитѣ; защото ипакъ Русскій Генералъ
 Князь Святополкъ Мирский, другоиче неможеше са накара
 да остави Еленското хубаво вино и да са бий противъ
 тѣхъ, ако ненападнешъ да истрѣбиятъ умаенитѣ му смуте-
 ни войскари около 2 хиляди, за което ми разказвахъ Мил-
 ковитѣ братия, които бѣхъ избѣгали отъ Елена и Бебре-
 во за въ Леденикъ; тъй щото, всичко туй направи да са
 стрѣснатъ Търновчане и околнитѣ градове, паланки и села,
 които невървахъ на нашето изненадѣино бѣгание изъ Ста-
 ра-Загора отъ Турцитѣ, а ни укорявахъ, че сме били ци-
 гани и сме нѣмали нищо, а сега сме ги лѣжели за бѣга-
 нието си дѣто не сме зели съ себѣ си нищо. Когато два
 три дена слѣдваше битката съ бомбардирващието си Елена,
 Търновци и всички други започнахъ да са приготвяватъ
 за бѣгъ, щото мнозина богати граждани избѣгахъ въ Сви-
 щовъ, а пакъ въ селата наоколо зехъ да са чудятъ, кое
 по първенъ да тургатъ и товарятъ на колата си, да имъ
 са намира въ бѣганието, както стана въ Леденикъ и Шем-
 шево съ селенитѣ. Топовнитѣ гърмежи исполашихъ Тър-